

De theoloog en schrijver Andries Knevel is als radio- en televisiepresentator werkzaam bij de Evangelische Omroep

Twee bewegingen

De taak van het CIS bestaat uit het gestalte geven aan twee grote bewegingen. Een beweging van de kerk naar Israël. Centraal blijven de drie kernwoorden staan (en in deze volgorde): "luisteren, dienen en getuigen". Luisteren: hoe leest het Joodse volk de Schrift? Wat kunnen wij leren? Israël heeft immers het Woord van God ontvangen, wat wij het Oude Testament noemen. Dat geeft een blijvende verbondenheid!

Dienen: we steunen enkele diaconale projecten in Israël (zowel voor Joden als Palestijnen), maar we willen ook naast de Joden staan, die in ons land in toenemende mate weer antisemitisme ervaren!

Getuigen: In deze ontmoetingen en deze samenwerking ontstaat er ruimte om te spreken over wat ons beweegt. Ook dat is voor ons van belang: getuigen van de liefde van God, die wij hebben leren kennen in de Messias van Israël, Jezus van Nazareth. Helaas is er in de kerkgeschiedenis vaak niet veel van deze liefde overgekomen, terwijl Romeinen 11:11 toch spreekt over de roeping om het Joodse volk tot jaloersheid te verwekken.

De andere beweging is van Israël naar de kerk. Wat mij betreft maken we dat eveneens tot een speerpunt voor de komende jaren; ook in samenwerking met andere kerken, organisaties en opleidingen. We willen graag de betrokkenheid van de kerken bij het volk Israël verder vergroten en handreikingen bieden aan gemeenten en predikanten hoe dit concreet vorm te geven. We hopen met het oog hierop dat we blijvend de gelegenheid krijgen om spreekbeurten te verzorgen. Daarnaast willen we nieuwe conferenties organiseren en studiemateriaal uit blijven geven. We zijn ook dankbaar dat dr. Michael Mulder beschikbaar blijft als wetenschappelijk medewerker.

Graag komen we naar uw gemeente toe. U kunt contact opnemen via bonnhof@hetcis.nl of met het secretariaat (info@hetcis.nl). «

Mohammed

Hij kwam met een noodgang aanhollen, gooide wat stoeltjes opzij, en kwam bij de man op die op de vloer lag. Ik mocht een groep rondleiden door Israël, en midden in een groot restaurant van een hotel werd één van de gasten onwel. Het liet zich ernstig aanzien, en dus was er sprake van enige paniek, zeker toen snelle medische hulp van buiten uitbleef.

Kennelijk was hij door zijn collega obers gebeld, en dus holde hij het restaurant binnen. Ik keek vragend naar één van die collega's. "He is a nurse" zei hij. Toen hij, na de eerste consternatie, weer terugliep, zag ik op zijn naambordje dat hij Mohammed heette.

Later die avond, toen bleek dat het beter ging met de patient, ging ik op zoek naar Mohammed. Ik vond hem in de keuken. "Ik wil je bedanken voor je snelle hulp", zei ik hem. "Hoe heet je", vroeg hij mij. "Ik heet Andries", zei ik. "Ik heet Mohammed" zei hij.

We gaven elkaar een stevige handdruk en keken elkaar even diep in de ogen. "Ik ben blij dat ik dit voor uw gast heb kunnen doen", zei hij. "En ik ben blij dat ik jou kan bedanken". We keken elkaar nog even aan en toen scheidden onze wegen zich.

Die avond mocht ik een inleiding houden over het "Israëliësch-Palestijnse conflict". Maar vooraf vertelde ik over mijn ontmoeting met Mohammed, met de verzuchting, dat als we elkaar meer in de ogen zouden kijken, enfin u begrijpt het. En daarna ging het over Herzl, het plan Peel, de Oslo-akkoorden en nog veel meer. Herzl schrijft in *Der Judenstaat* prachtige zinnen over zijn droom, dat de oprichting van een eigen staat, tot grote zegen zou zijn voor alle volkeren in het Midden Oosten. De volkeren zouden elkaar gaan helpen om hun landen economisch en cultureel tot grote ontplooiing te brengen.

De staat is er gekomen. De samenwerking niet. Integendeel. Maar soms zie je een heel klein teken van hoop. «